

Udsættelsen af sit Redskab) har ogsaa først Ret for sit Redskab paa denne Plads, forudsat, at han har afmærket dette paa den paa vedkommende Sted brugelige Maade. At foreskrive en bestemt Regel for Afmærkningen (en Bøje paa hver Ende af Redslabet eller desl.) antog Uvalgets Flertal af den Grund at være mindre heldigt, at det paa mange Steder er Skik at anbringe endnu flere Bøjer, og det overhovedet synes rimeligst i dette Punkt at lade almindelig Skik og Brug være det Afgjørende. Ingen er altsaa berettiget til at fortrænge den, der saaledes har først Ret paa Pladsen, og derfor Nogen søger at gjøre saadant, vil han paadrage sig Ansvar til Mulkt efter Forlagets § 69 ligesom ogsaa til Erstatning (§ 74).

Naar Nogen saaledes paa den i Paragrafens første Stykke foreskrevne Maade har erhvervet Forret for sine Redskaber, saa maa han gennem denne Ret ogsaa have Udgang til i Tilfælde af Sammenstød med andre Redskaber, hvad enten disse drive paa ham ved Forholdenes uafvendelige Magt (Strøm eller Storm), eller de have været for nær satte, at bjerge sit eget Redskab frelst og uskadt, om han det kan, selv om han derved kommer til at bestadige den Andens; dog kan der selvfølgelig ikke paadrages denne noget Bøde- eller Erstatningsansvar, hvis Sammenstødet er foregaaet af tilfældige, ham utilregnelige Marsfager. Overensstemmende hermed er Paragrafens 2det Stykke affattet.

Saafernt bestemte Afstandsregler antages nødvendige paa noget enkelt Sted, maa de optages i de i §§ 17 og 48 omhandlede Vedtægter.

§ 6. Med Hensyn til Forholdet mellem Sejladsen og Fiskeriet paa Havgebetet maa det utvivlsomt opstilles som Hovedregel, at Sejladsen paa Havet bør være fri, og at Fiskeriet ikke maa lægge den Hindringer i Vejen. Dette maa dog ikke forståes saaledes, at der overalt, hvor Havet strækker sig hen, kan fordres at være paa enhver Plac fri Plads for Skibe og Sejlad; thi i saa Fald vilde Fiskeriet jo umuliggjøres eller i hvert Fald være udsigtet enhver Sejlendes Vilkaarlighed. Fiskeriet er selvfølgelig i og for sig en ligesaa berettiget Brug af Havet som Skibsfarten og bør derfor ikke være uden Betyttelse ligeoverfor denne, om det end i Almindelighed bør vige for den. Det, der af Hensyn til Skibsfarten kan fordres, er, at intet Farvand, hvor der er Grund til og virkelig foregaar Sejlads, beleveres med Fiskeredskaber saaledes, at Skibsfarten derved hindres paa en for Handelens og Samkvemmens Interesser sladelig Maade. De fleste af de i Dybet udsatte Fiskeredskaber kunne vel siges paa en Maade at hindre Sejladsen, idet de kunne nøde Skibene til at sejle udenom dem, hvis Bestadigelse skal undgaaes; men denne Hindring kan ikke komme i Betragtning, naar den Afvigelse fra Kursen, Skibet saaledes nødes til, er forenelig med den i Djebliffet staaende Vind, og hverken er betydelig eller efter de lokale Forhold i Farvandet vanskelig. Ellers vilde Følgen blive, at intet Fiskeredskab med Sikkerhed kunde anbringes i Dybet, hvad der utvivlsomt vilde være at gaa Fiskeriet for nær. Sejladsen bør ogsaa tage et vist Hensyn til Fiskeriet, og det tør ikke opstilles som Regel, at overalt, hvor der kan sejles, har Enhver Lov til at sejle og dertil at fordrø fri Plads, saa at det skulde staa de Sejlende frit at oversejle ethvert mødende Fiskeredskab. Vi have i vor nu gjældende Lovgivning kun for Limfjordens Vedkommende Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeri og Sejlads, nemlig i D. L. 5—10—45: „Ingen Russer eller Bundgarn maa sættes fra Hagedybet, som ligger ved Ølloster, og til Hals Bede, saa vidt som Kongen har ladet det udvise; ej heller maa sættes Bundgarn eller Russer paa Korsholm eller i Haabybet, nærmere end det Skjeldsmaal, som staaar imellem Dokkedal og Egense, udvise; men anden Steds i Limfjorden maa de bruge Russer og Bundgarn, dog ikke sættes saa nær Dybet, at Sejladsen derved forhindres“; Frdn. 15. Decbr. 1750 § 5: „Som det er befundet, at En og Anden af Egenmyttighed sætte deres Garn for nær Sejldybet, hvorved ikke alene Silbens Gang til andre Lenker og Fiskevande, men endog de Sejlende i deres Sejlads op og ned ad Fjorden hindres, saa skal efterdags Sejldybet være saasom: 1) imellem Østerland og Ørholm Grund op til Munkedrag og videre derfra til Nibe i det mindste 60 Favne bredt, og hvor det hidindtil haver været bredere, maa Dybgarnet ikke flyttes mere ud, men skal forblive efter det sædvanlige Dyb-Med, og 2) fra Nibe til Sebbesund, hvor der kun sejles med Raage, imellem Sebbeslaa og Lundbøls Grund, i det mindste 20 Favne. Overtrædere heraf straffes med Bøder, og saafremt nogen Sejlende støder paa og bestadiger noget Garn, som er sat for nær Sejldybet, skal han være angerløs, og Gjeren tage Skade for Hjengjæld“; og Lov 29. Decbr. 1857 § 5, der gjentager den anførte Bestemmelse om Sejldybets Brede ved Nibe og Sebbesund. Herefter er da Reglen for Limfjordens Vedkommende den, at Russer og Bundgarn, o: alt faststaaende Redsel, ikke maa sættes Sejldybet saa nær, at Sejladsen derved forhindres, og at, saafremt saadant sker og nogen Sejlende støder paa Garnet og bestadiger samme, da er han angerløs og Garnets Gjer maa tage Skade for Hjengjæld. Omvendt derimod er den Sejlende, der støder paa og bestadiger et Garn, som ikke staaar Sejldybet nærmere end tilkaldt, ikke angerløs, men Fiskegarnets Gjer maa kunne holde sig til ham for sin Skade. Ved Sejldybet maa derhos — forsaavidt det ikke udtrykkelig er udvist og afmærket (saaledes som